

Uojna a mír v Kravíhorské republice

Je odpoledne, není už vedro a blížím se k rozhledně Kraví hora. U rozhledny rozruším svým zjevem několik cyklistů. Je vidět, že nějakou tu legraci tady vyloženě očekávají, blížím se totiž ke Kravíhorské republice! Ještě seběhnu z kopce dolů a už mě vítá poblíž přístřešku pro turisty pan Václav Petrásek, čestný prezident nafurt ve Svobodné spolkové republice Kraví hora.

Vítá mě dlouhým proslovem. Kolemjedoucí cykloturisté mi nabídnou, že ho celý zachytí na můj mobil. Ale jak už to bývá,

Poblíž přístřešku pro turisty mě vítá pan Václav Petrásek, čestný prezident nafurt ve Svobodné spolkové republice Kraví hora.

nějaký chlapík se rozhodl, že zrovna začne poblíž sekat trávu. A fakt dost hlučně. Slyším každé páté slovo, tak se alespoň usmívám. Sekání samozřejmě utne v momentě, kdy vítání končí. Jako ve filmu Na samotě u lesa, kdy v mlýnici Ladislav Smoljak vypráví tu historku s vodníkem. Přesně tak si připadám.

Nicméně z gestikulace a toho, co držím v ruce, jsem pochopil, že jsem získal občanství Svobodné spolkové republiky Kraví hora. Jako osvědčení držím v ruce pas – aby mě pustili i na další území.

Poté procházíme Kravihorskou republikou, jak jí říkají neformálně. Je to jeden sklep vedle druhého, jeden příběh za druhým. Končíme u sklepa pana prezidenta. Uvnitř si dáme trošku

do skleničky a vyjdeme do altánu před sklepem. Posadíme se na dřevěnou lavici za stůl a pan prezident se rozpovídá:

Vždy první pondělí v měsíci zasedá vláda Kravihorské republiky. No a zjistili sme, že hladná a žíznivá vláda špatně pracuje. Takže každé zasedání svěřujeme jednomu z ministrů, kerý musí připravit nějaké občerstvení a přinést něco ze svých vín. To mu přechutnáme a náležitě zkritizujeme. Každé zasedání se ministři předhání, kerý donese lepší mňamku.

Jednou ročně se také běhá běh za bořetickým burčákem. Odstartuje se několik kategorií, přičemž hlavní závod je na deset kilometrů a běží se i tady pod sklepama. No a tam, kde stojí náčí vinaři, jsou občerstvovací stanice a běžci dostanou burčák.

Kolem nás prochází skupinka turistů doprovázená vinařem: „A na sochu Svobody ste se už dívali?“ ptá se jich pan prezident. „Oni eště len budů,“ odpovídá vinař. Pan prezident se ke mně nakloní: „Tady ten vinař, když začne vinobraní, tak dá doma manželce pusu a na shledanou za měsíc!“

Měli tady ale také válku! O nic menšího než o vinnou kvasinku:

Když sme v Kravihorské republice chtěli odhalit pomník vinné kvasince, Hustopečští nás předběhli a udělali to dřív. A tak sme jim za to vyhlásili válku. Máme totiž svoje armády v Burčákové unii. Dohodlo se však, že válčit nebudou armády, ale jejich velení.

Nejprve sme museli říci čtyřverší o burčáku nebo kvasince. Další disciplínou byl šerm – měli sme dvě skupiny historického šermu, keré se mezi sebou bily za nás. Nakonec byl tradiční středověký souboj. Zbraněmi byly lahve se šampusem. Každý měl svého sekundanta. Museli sme se k sobě otočit zády, udělat čtyři kroky vpřed, otočit se, zatřepat šampusem a na povel „pal“ odstřelit.

V té celé dlouhé válce nakonec nikdo nezvítězil, tak sme se museli usmířit.

Vedle války ale všechno to veselí zažívají třeba na plesech:

Každý rok máme reprezentační ples. Za praporem napochoduje vláda pod pódium. Muzikanti spustí fanfáry z Libuše a přichází prezident.

Poté se řeší vnitrostátní a mezinárodní záležitosti. Už dvakrát nás navštívil Zeman na vozíku a s becherovkou v kapse. Nebo se jednou objevila i puma, o které se všude psalo – přitáhli ju na provaze do sálu! Ovšem tato puma byla černou kočkou na kolečkách s nápisem „puma“.

Ministrem financí je u nás Leopold Kalousek. Už několikrát sme žádali Miroslava Kalouska, aby se přijel podívat, jak se řídí finance republiky. Ještě nám ani jednu neodpověděl.

V republice mají časté návštěvy – nejen ty slavné, ale i úřednické:

U prvního prezidenta republiky byla návštěva z města. Zrovna tehdy v lisovně v kádích kvasil červené víno. Všichni si sahali, jak jsou ty kádě teplé, a jedna úřednice se ptala vinaře, jestli si v tom víně může ohřát ruce.

Pan prezident odvětil: „Šak to zkuste!“ No a úřednice to zkusila. Namočila si ruce do vína a líbilo se jí, jak je to krásně teplé. Šak jí hned následovaly další. To bylo příjemné! Jenže jak si vytáhly ruce z vína, měly je červené až po lokte. Dyž se to snažily umýt, tak to vůbec nešlo.

A tak celý večer, a i při loučení, měly dámy krásné dlouhé narůžovělé rukavice. A pokud je nesmyly, mají je dodnes.

Když sme v Kravihorskej republike chceli odhalit pomník vinné kvasince, Hustopečstí nás predbehli a udělali to dřív. A tak sme jim za to vyhlásili válku.